

Judenrigsministeren (Singer & Co.): Jeg veed ikke ret, hvori Misforstaaelsen ligger mellem det ærede Medlem, der nu satte sig, og mig; thi jeg har ikke udtalt mig i og for sig imod den Bestemmelse, som det ærede Medlem ønskede skulde indføres i Lovforslaget. Jeg har kun sagt, at efter min Mening var der ingen Grund til at frygte for, at man ikke skulde kunne finde egnede Mænd, og jeg fastholder fremdeles, at man vil kunne finde Mænd paa passende Maade. Det er aldrig faldet mig ind, at deri skulde ligge, at Medlemmer af Kommunalraadene ikke skulde være belemede med almindelige menneskelige Svagheder, dem have de vist nok af. Jeg har selv i mange Aar været Medlem af et Kommunalraad og har befunden mig overmaade menneskelig svag, og det antager jeg, at de fleste Medlemmer af Kommunalraad ville finde sig i; de ere vel ikke bedre end vi ere. Spørgsmaalet om Vedderlaget tror jeg ikke i og for sig vil komme til Afvending; jeg har heller ikke yttret mig imod, at der blev disponeret saaledes, at det kunde gives; jeg har endogsa sagt, at det mulig kunde optages i Reglerne; og vil man optage det i Lovforslaget, kan man jo det. Med Hensyn til Appelspørgsmaalet er jeg rigtignok af den Mening, at naar der Intet staar, kan Appel ikke være udelukket. Jeg tror, at det er det Sædvanlige, i hvert Fald i kommunale Forhold, at man forstaaer Bestemmelsen saaledes, at naar der Jørgenting staar, saa kan det paalages, ganske vist fra Landkommunerne til Amtsraadet og fra Byerne til Judenrigsministeriet, eller alle eventuelt til Judenrigsministeriet. Jeg tror, at enhver Amtmand vil læse Loven saaledes, i hvert Fald er det min fuldstændige Overbevisning, at de, der væsentlig beskæftige sig med kommunale Sager, vil læse den saaledes. Jeg tror derfor ikke det er nødvendigt at optage denne Bestemmelse, men det kan gjerne være, at det er forsigtigt. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Tanken om at indføre dette kom tilbøls frem hos mig, fordi jeg erfarede, at der nogle Steder ad Frivillighedens Vej omtrent var truffen en saadan Ordning, som i og for sig synes mig hensigtsmæssig. Det kunde ikke falde mig ind, at det ærede Medlem ikke skulde være fuldt vidende om, at man udnævner Vandsynsmænd, Hegnsynsmænd og Sigtende, og at Kommunerne i den Henseende har en vis Diktatur eller i hvert Fald en Indstillingsret til Amtsraadet, der har Diktatur i den Henseende. Men det kunde jo være, at Bestemmelsen ikke var lige nærværende for alle Medlemmer i Salen, og da der blev lagt særlig Vægt paa

de Mænd, man populært kalder Storfestensmænd — med hvilke der er gjort Været her i Salen og ogsaa sommetider ved Udnævnelser, det veed jeg, man har gjort paa sine Steder — vil jeg blot ved Siden deraf holde frem, at Kommunerne ogsaa udnævne Mænd, som have Bestillinger af større Betydning eller i hvert Fald opfattes som havende større Betydning, og jeg har aldrig hørt, at det var vanskeligt at finde dem, og aldrig hørt Misforståelse i den Retning.

Nu kommer jeg til Fortolkningen af § 4, og det følger af sig selv, at det ærede Medlem maa være en bedre Lovfortolker end jeg er, men jeg kan vedblivende dog ikke indse, at det, der staar der, at de kommunale Bestyrelser ere pligtige til at yde Politimesteren Bistand ved Udøvelsen af Tilhynet med Sundhedstilstanden blandt Svinebesætningerne i Kommunen, skal kunne læses saaledes, at man derigjennem skulde etablere noget Saadant, som at Vedkommende skulde holde Vagt og deslige. Dette Tilhyn med Svinernes Sundhedstilstand maa dog gaa ud paa at inspicere Besætningerne og give sin Indberetning derom. Det maatte i hvert Fald være en meget udvidet Fortolkning, som jeg ikke kan slutte mig til, at det skulde gaa ud paa Vagthold og maaste stadigt Vagthold, hvortil der jo snarere maatte bruges leiede Folk, Politi eller deslige, hvis det var nødvendigt. Jeg har tænkt mig, at Bestemmelsen kunde udøves saaledes, at man en Gang om Ugen foretog et Efterhyn af Svinebesætningerne; det kunde vel være passende. Det maatte kunne indrettes forskjelligt efter Trangen paa de forskjellige Steder. Som sagt, de Vædringer, som det ærede Medlem ønsker, skal jeg i og for sig ikke modsætte mig. Jeg kan ikke se, at de kunne skabe Lovforslaget noget. En anden Sag er det, at jeg efter mit Blik paa Sagen, efter den Indsigt, jeg har i den Ting — og jeg kan jo ikke tillægge mig større Indsigt eller Fortolkningsværdi end jeg nu engang har — i og for sig ikke finder det nødvendigt; men jeg skal ikke modsætte mig, at det sker, hvis man tror, at det skal være en Tydeliggjørelse af Sagen i nogen væsentlig Grad.

Berg: Jeg vil nærmest indskrænke mig til at bede det høje Thing om at give passende Tid med Behandlingen af denne Sag. Der er virkelig Forhold af temmelig stor Betydning, der ere saa lidt oplyste under denne Debat, at jeg tror, det er ønskeligst, at der blev nedsat et Udvalg; man skal i hvert Fald ikke uden fjerneste Nødvendighed søge at føre den ekstraordinært igjennem Thinget. Overalt, hvor det kan